

Felhívjuk kedves olvasóink figyelmét, hogy a regényben előfordulnak vulgáris szavak, illetve brutalitásra, szexualitásra utaló kifejezések, melyek megzavarhatják egyes olvasóink nyugalmát! A részletet mindenki a saját felelősségére olvassa el!

Jó szórakozást kívánunk!

Folytatás...

- Üdvözlöm, Damien Porter vagyok, és Newman professzort keresem. - hadarta a férfi a telefonba.

- Máris kapcsolom a professzor urat. - válaszolta a titkárnő a vonal másik végéről. Damien türelmetlenül várt, miközben a telefon kicsöngött, és fejében gömbvillámként cikáztak a nyomasztó gondolatok.

- Halló, Dr. John Newman. - szólalt meg végre a várva várt hang. Damien annyira elkalandozott, hogy először meg sem hallotta, ezért az idős pszichiáternek meg kellett ismételnie a mondatot.

- Dr. Newman! - szedte össze magát gyorsan. - Damien Porter vagyok.

- Á, Damien! Mi újság? Hogy van?

A férfit most legkevésbé sem érdekelte a saját lelki állapota, ezért figyelmen kívül hagyva az udvariassági kérdést, rögtön a közepébe vágott.

- Legutóbb beszéltem önnek Zoe Zaccaro nevű betegemről, az írónőről. - mondta sietve. - Úgy vélem, sikerült diagnosztizálnom a kórállapotot. Kezdetben skizofréniára, majd deperszonalizációs zavarra, illetve disszociatív amnéziára gondoltam, de az elmúlt két kezelés alkalmával világossá vált, hogy itt másról van szó... többről... A beteg disszociatív identitászavarban szenved. - úgy mondta ki az utolsó mondatot, olyan mély átéléssel és borzongással, mintha halálhírt közölné.

- Hmm... hogyan jutott erre a következtetésre? - kérdezte a professzor immár éberebben.

- Nos, a beteg produkálja az összes disszociatív tünetet: szomatikus tünetek, insomnia, affektív zavarok, derealizációs élmények, percepció zavarok, vizuális pszüedóhallucinációk, időszakos amnézia... de a múltkori konzultáción egy teljesen új, ismeretlen személyiségét mutatta meg, amellyel addig nem találkoztam. Joannak nevezi magát, rendkívül depresszív és szuicid, tele van gyűlölettel, amely elsősorban a férfiakra irányul, de érinti a többi személyiségrészt is. A beteg mindkét karját súlyos sérülések borítják - vágásnyomok, égési sebek - melyeket ez az én egyfajta büntetésként alkalmaz a többivel szemben. Úgy vettem észre, a Joan én örként funkcionál, és uralkodik a többiek felett, akik mély félelemérzettel viseltetnek iránta. A mai alkalommal találkoztam egy másikkal, akit Émilie-nek hívnak, és francia nőnek képzei magát - előadott egy történetet a múltjáról, a szüleiéről, és francia szavakat használt, illetve jól érezhető akcentussal beszélt. Személyiségét tekintve nyitott, kedves, rendkívül intelligens, de tele van tévképzetekkel és félelemmel. A két énben egyedül

azt lehet közös tulajdonságként megállapítani, hogy mindkettő hevesen, és elutasítóan reagál a közeledésre és az érintésre. De míg a Joan énben egyáltalán nem sikerült bizalmat ébresztenem, addig Émilie-vel sikeresen tudtam együttműködni, jól irányítható, formálható jellem.

A professzor hümmögött, és adott magának néhány másodpercet, hogy megeméssze a hallottakat.

- Damien. - mondta végül - Egy óra múlva tudnánk találkozni? Megbeszélésem lesz, de háromra odaérek a Hyde Park Corner-hez. Jobb lenne erről személyesen beszélni.

- Természetesen, és nagyon hálás vagyok, hogy időt szakít rám.

Pontban háromkor Dr. John Newman alacsony, köpcös alakja jelent meg a Park Lane és a Knightsbride sarkán. Hatvanas éveiben járó férfi volt, arca gyűrött és fakó, de a korát jelző mély ráncok közül éberem és örök kíváncsisággal telve csillant fel lefegyverzően intelligens tekintete. Egykor dús haja mára megritkult, és teljesen őszbe csavarodott. Gerince kissé megrogyott, és lábai sem bírták már az általa diktált tempót, ezért sétabotjára támaszkodva közeledett Damien felé, miközben lendületesen integetett. Damien önkéntelenül elmosolyodott az öreg láttán. Attól a perctől fogva, hogy tapasztalatlan, de becsvágyó fiatalembert belépett az orvosi egyetem kapuján, és rögtön az első nap megpillantotta a professzort, csodálattal és tisztelettel tekintett fel rá, példaképének és mentorának tekintette. Az évek során mindent elkövetett, hogy John Newman felfigyeljen rá: megszállottan tanult, szerepet vállalt az iskola tudományos életében, kísérletekben vett részt, és megpályázott minden lehetőséget, ami csak az útjába akadt. Az eredmény nem váratott sokáig magára: a

pszichiáter felismerte benne a tehetséget, az alázatot, a kitartást és az elhivatottságot, ezért pártfogásába vette, és örömmel egyengette a karrierjét. A szoros kapcsolat azután sem szűnt meg, hogy Damien lediplomázott. Gyakran felkereste professzorát, hogy tanácsot kérjen tőle egy-egy betegével kapcsolatban, vagy, hogy csak megkérdezze, hogy szolgál az egészsége, és elbeszélgessenek az élet dolgairól, hivatásuk szépségéről és kihívásairól.

Mikor az öreg hozzá lépett, Damien meleg kézfogással üdvözölte, és egy pohár forró kávét nyújtott felé, amit a közeli gyorsétteremben vásárolt. A professzor örömtől kipirult arccal fogadta a kedves gesztust - a kávé és a cigaretta olyannyira hozzátartozott a személyiségéhez, mint a tengerhez a só illat, vagy a hegyekhez a hófödte csúcsok. Elő is vette barna tweed kabátja zsebéből a meggyűrt csomagot, és egy rövid, sárgás szálat húzott ki belőle görbe ujjjaival. Damien szórakozottan figyelte, ahogy rágyújt: lehunyta ráncos szemhéját, és szenvedő grimaszt vágott, mintha így próbálná jelezni: "tudom, hogy rossz szokás, de én már ezzel megyek a sírba." Ezután elindultak a park felé; Damien lelassította a lépteit, hogy alkalmazkodjon az öreg tempójához, és óvón a hátára tette a kezét, miközben átsétáltak a kereszteződésen, és kikerülték az utca akadályait. A park leírhatatlanul zöld lombjai föléljük borultak, enyhe szellő borzolta végig hajukat, ahogy a park belseje felé sétáltak.

- Érdekes, amit elmondott. - kezdett bele végre az öreg. - Az agyi elváltozásokat és a pszichoaktív szereket kizárhatjuk, ugye?

- Igen. Elküldtem egy teljes kivizsgálásra, de minden teszt negatív lett. - válaszolta Damien, aki teljesen átlényegült azzá a tudásszomjas, lelkes diákká, aki annak idején volt. - A tudati átkapcsolás teljesen egyértelműen megfigyelhető: mind a testtartásában, mind az arckifejezésében, illetve a motoros, beszédbeli, affektív és kognitív változásokban. A két én, akit eddig megismertem, minden téren rendkívüli módon különbözik egymástól. Az Émilie ént kifinomult mozdulatok, egyenes testtartás, nyitott, érdeklődő arckifejezés, és lágy tónusú, magas hang jellemzi - pontosan úgy fest, mint egy igazi franciakisasszony. A Joan én pedig agresszív, támadó, általában összegörnyed, többször felvette a csecsemőpózt, és az arca - hát nem tudom máshogy leírni: egy támadó kutyához hasonlít. Émilie ma elmondta, hogy Joan hallja őt, nem csak a hangját, de a gondolatait és érzelmeit is, illetve közös emléktudatuk van. Viszont Zoe egyikükről sem tud, így magáról a betegségéről sincs semmilyen elképzelése.

- Mióta kezeli a beteget, Damien? - kérdezte a professzor.

- Körülbelül három hónapja, heti egyszer.

- Igazán szerencsésnek mondhatja magát, hogy ilyen hamar ráismert a kórállapotra. Ez egy nagyon nehezen diagnosztizálható betegség, és nagyon ritka is. Mit gondol, hány személyiségrésszel számolhatunk?

- Egyelőre nem tudom. Eddig háromról tudok biztosan, de Émilie szerint többen vannak.

- Hmm... - vakarta a fejét az öreg, miközben egy szemetes oldalán elnyomta a csikkjét. - Milyen kezelésre gondolt?

- Pszichoterápiára, természetesen.

- Nagyon intenzív, szisztematikus, és jól szervezett terápiára lesz szükség. Minden erejére és kitartására szüksége lesz. A disszociatív zavarok háttérében minden esetben szörnyű traumatikus élmény áll, amelyet fel kell deríteni és fel kell oldani. Ez nem csak a betegnek jelent rendkívüli megterhelést, hanem a terapeutának is. Fel kell készülnie Damien, hogy hosszú évekig tarthat, mire eléri a probléma gyökerét, és olyan borzalmakra bukkanhat, amit nehéz lesz feldolgoznia.

- Tisztában vagyok vele, professzor úr. - húzta ki magát a férfi büszkén, az öreg azonban csak a fejét csóválta.

- Mi van a másik betegével, Laura Canninggel? A skizofréniás esettel.

- Ó... - Damien lesütötte a szemét. - Laurával jól haladunk, végre felismerte a betegségét, és egyre jobban megbízik bennem. Nyitottan reagál a kezelésre, és észrevehetően javul az állapota.

A professzor megállt, és teljes testével a fiatal férfi felé fordulva, mélyen a szemébe nézett.

- Nem lesz képes egyszerre kezelni a két beteget. - mondta komolyan. - Az egyikről le kell mondania.

- Az nem megy! - válaszolta határozottan a férfi. - Hiszen mindkettejükkel kialakult már a bizalom és a kötődés. Most már nem küldhetem el őket. Ragaszkodnak hozzám.

- Fel tudja mérni, Damien, mit jelent két ilyen súlyos betegért felelősséget vállalni? Az egész élete gyökerestül fog megváltozni, minden idejét, minden gondolatát le fogják foglalni hosszú-hosszú időn át. Mi lesz a családjával? Hogyan fogják fogadni?

- Meg tudok vele birkózni. - bizonygatta Damien elszántan.

A professzor a férfi vállára tette a kezét, és olyan fürkészőn nézett a szemébe, mintha éppen az egyik páciensét vizsgálná.

- Kérdeznék valamit, fiam. - mondta, és szájára furcsa mosoly húzódott. - Miért csinálja ezt az egészet? A betegek miatt, vagy... becsvágyból?

- Hogyan mondhat ilyet, Dr. Newman? - Damient szíven ütötte a kérdés, és egészen kipirosodott az arca az őt ért vád hallatán.

- Mindig is maga volt a legkiválóbb tanítványom, büszkén és tisztelettel gondolok magára, és szinte a fiamként szeretem. Ha valakivel, akkor velem őszintén beszélhet. - folytatta az öreg. - Nyilvánvalóan megfordult a fejében, hogy ez a két beteg jelentheti a karrierje csúcsát, és

nagyon magasra juthat általuk. Olyan nevet szerezhethet a szakmában, amilyenről sokan csak álmodnak. Ráadásul ilyen fiatalon... Élete nagy lehetősége áll most maga előtt, Damien.

A férfi zavartan lesütötte a szemét.

- Egy paranoid skizofrén és egy disszociatív személyiségzavaros beteg, ráadásul mindkettő ismert, sikeres művész. - az idős férfi elismerően csettintett a nyelvével. - Minden orvos ilyen esetekre vágyik. Torkig vagyunk már a drogosokkal, és a nyavalygó családanyákkal, nem igaz?

- Kérem, professzor úr! - rázta meg a fejét rosszállóan Damien.

- Én csak azt akarom mondani, fiam, hogy tisztelendő tulajdonság a becsvágy, de ne feledkezzen meg arról, hogy ezek a szerencsétlen nők kiszolgáltatott, súlyos betegek, és magának mindenekelőtt az ő érdekeiket kell szem előtt tartania.

- Természetesen alázattal viseltetek a betegségük iránt, és a legjobb tudásom szerint próbálok segíteni rajtuk. - felelte a férfi keményen.

Tovább sétáltak, és sokáig egyikük sem szólalt meg. Damient nyomasztották az öreg szavai, és rosszul esett neki, hogy imádott tanára a két nő kihasználásával vádolja, ugyanakkor be kellett vallania, hogy rettenetesen csábító az a fantasztikus karrierlehetőség, amely váratlanul betoppant az életébe. Lassan átértek a park túloldalára, és az édeni csendet, a madárcsicsergést, és az édes virágillatot felváltotta az autók túlkölése, és a város lüktető aurája. Az öreg professzor végül Damienre nézett, és azt mondta:

- Mindenekelőtt koncentráljon a személyiségrészek feltérképezésére, ismerje meg, és értse meg őket, alakítson ki mindegyikkkel mély, bizalmi kapcsolatot. Segítsen a betegnek megfigyelnie és azonosítani az érzelmeit, az indulatait, és a különböző fiziológiai és affektív jelzéseit. Irányítsa a figyelmét azokra a körülményekre, melyek agressziót, félelmet, vagy szorongást váltanak ki belőle. Próbálja meg elérni, hogy a különböző személyiségek összehangoltan dolgozzanak együtt, és lassan, óvatosan tárja fel előttük a betegség tényét. Hipnoterápiára lesz szükség, hogy a trauma körülményeit felszínre hozza. Végezetül pedig, miután megismerte az okokat, mutassa be egymásnak a szétszakadt személyiségeket, és olvassza őket egy egységes, harmonikus masszába.

- Köszönöm! - mondta hálásan Damien, de az öreg még nem fejezte be.

- És tanácsolnék még valamit. - tette hozzá jelentőségteljesen. - A terápia során az emberi lélek olyan mélységeit fogja megismerni, az agy olyan csodái tárulnak fel maga előtt, amelyekről még csak álmodni sem mert. Legyen óvatos! Ne szeressen bele a betegségbe, tartsa magát távol a betegről érzelmileg. Maga se nem az apja, se nem a barátja, se nem a szerelme annak a nőnek. Bármi is történt vele, az nem a maga felelőssége! Ez lebegjen

mindvégig a szeme előtt, különben azt veszi észre, hogy a betegség rabjává vált, és soha többé nem fog tudni szabadulni.

Ha érdekel a folytatás, látogass el hozzánk újra és szavazz! Hiszen ez egy interaktív regény, vagyis Veletek együtt szeretnék megírni a történetet, Veletek együtt alkotjuk meg a karaktereket és a cselekmények szálait! Folyamatosan kerülnek fel új részek, amelyeknek folytatásáról szavazhattok. A szavazás menetéről bővebben a „Szavazás” menüpont alatt tájékozódhattok! Az új rész két hét múlva jelenik meg, de addig is rengeteg nyeremény és szórakozás vár téged a weboldalon!

<http://bestseller2010.hu/>